

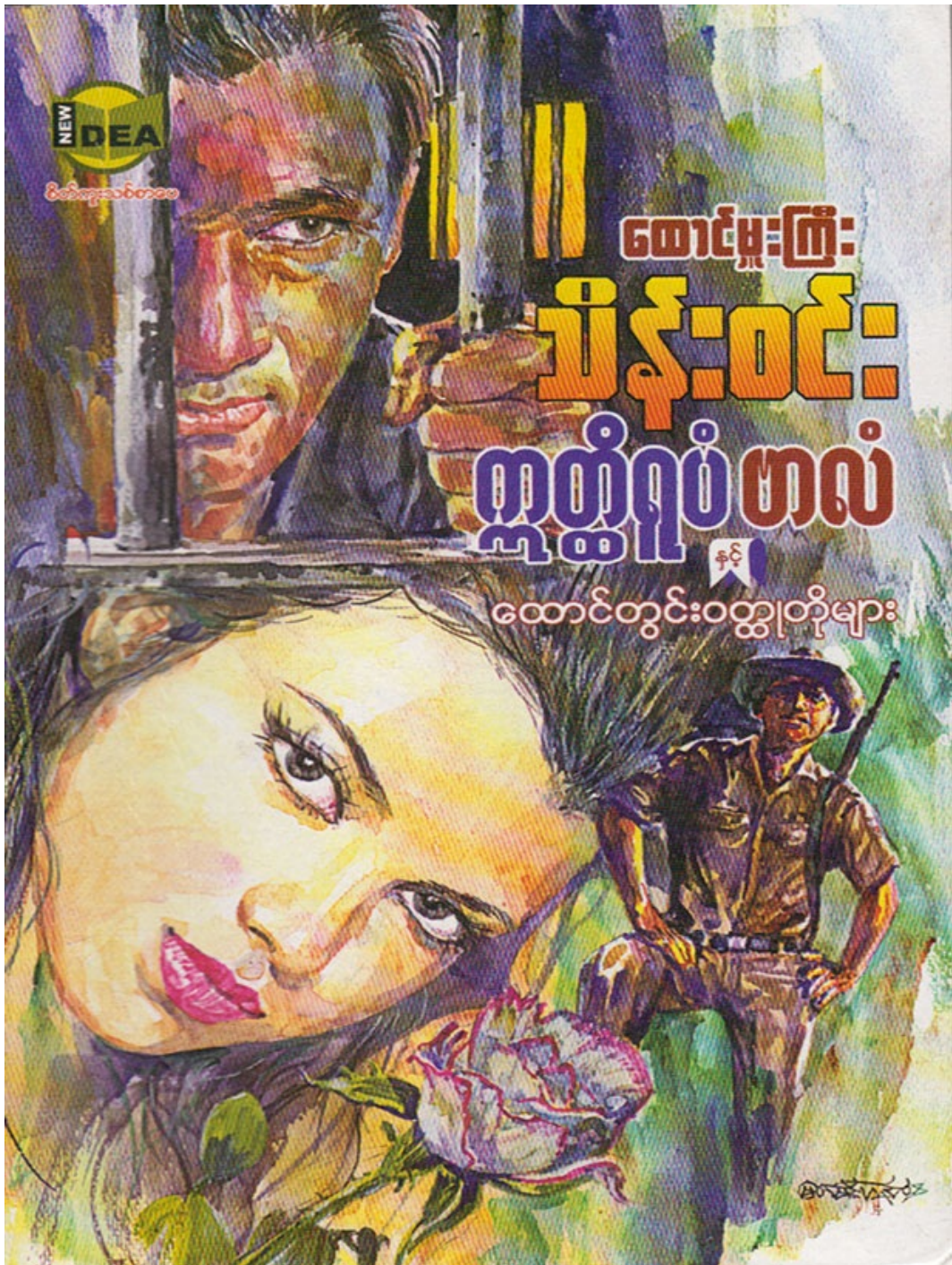

မိမိတို့သက်တော

စောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်း ဣတ္ထိဂုံဗလံ

နှင့်

စောင်တွင်းဝတ္ထုတိုများ

ဝင်းသိန်းဝင်း

ခါးပိုက်နှိုက်အောင်ဘု

အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ ခါးအောင်ဘုဆိုလျှင် လူတကာသိကြသည်။
အကြံအဖန် လုပ်ရာ၌ လည်း နံမည်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍
အကြံအဖန်အောင်ဘုဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ လူက အသားဖြူဖြူသေးသေး
လူဖလံလေးဖြစ်သည်။ ရုပ်ချော၍ အပြောလည်းကောင်းလှသည်။ အပြင်၌
ခါးပိုက်နှိုက်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍ လူဆိုစာရင်းဝင် ဖြစ်သော်လည်း ထောင်တွင်း၌
လူချစ်လူခင်များသည်။ တပည့်တပန်းလည်းပေါများလှသည်။ သူကဆရာကြီး
ထောင်ဝင်စာပေါများသူ ဖြစ်၍ အနီး၌ အချုပ်သား၊ အကျဉ်းသားများ
ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတက်သည်။

ဝန်ထမ်းများနှင့် ပေါင်းသင်းရာ၌ လည်း အောင်ဘုကညက်သည်။
ဘယ်ဝန်ထမ်း၊ ဘယ်အထာဆိုသည်ကိုသိသည်။ ထောင်အရာရှိများကိုလည်း
ခင်အောင်ပေါင်းတက်သည်။ ဖင်ပေါ့သည်။
လက်မှုပညာလည်းမျိုးစုံအောင်တက်သည်။ ထောင်သို့
မကြာခဏရောက်တက်သူဖြစ်၍ ထောင်ဆိုသည်မှာ သူ့အတွက် အမေ့အိမ်
ခြင်ထောင်သဖွယ်ပင်။ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ထောင်သို့ ရောက်သည့်ကာလသည်
အောင်ဘုအတွက်အနားယူ အပမ်းဖြေချိန်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ နေ့လည်စာ၊ စာပြီး၍ ကျွန်ုပ်ထောင်တွင်းရုံးသို့ ပြန်ဝင်လာရာ၊
ခေတ္တအမောဖြေ ပြီးသည်နှင့် အချုပ်သုံးဝန်ထမ်းတပ်သား ဂျမ်းဇော်နှင့်
တပ်ကြပ်စံသိန်းတို့က လာ၍ သတင်းပို့ကြသည်။

“လူသစ်ကြည့်ဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးဆရာ”

“ဒီနေ့လူများသလားကွ”

တပ်ကြပ်စံသိန်းက “များတယ်ဆရာ၊ တနင်္လာနေ့ဆိုတော့
ပိတ်ရက်တွေခံနေလို့ ရဲစခန်းတွေက အချုပ်သားတွေကို သောကြာနေ့ညနေကထဲက
ပို့ထားကြတာ”

“အပေါ့လေ၊ သူတို့စခန်းမှာက နေရာကျဉ်းလို့
ထောင်ကိုပို့ကြတာနေမှာပေါ့ ထူးခြားတာရှိသေးသလား”

“ထူး၊ မထူးတော့မသိဘူးဆရာ
ခါအောင်ဘုတို့အဖွဲ့တော့ပြန်ဝင်လာကြပြန်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ (၇)ယောက်တောင်ဆရာ”

“စီမံချက်ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်တွေကလည်း အခုတစ်လော
အတော်သောင်ကျန်းနေတယ် ကြားတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျောင်းသားကို ခါးပိုက်နှိုက်ပြီး
ခါးနဲ့ထိုးထွက်ပြေးသွားတာ၊ ကျောင်းသားက သေသွားတယ်”

“ဟာ-အဲဒါဆိုရင် ဆူးလေဘုရားနားက ကြေးနန်းရုံကြီးရှေ့မှာ
ဖြစ်တာဘဲ”

“ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ ဒီကောင်တွေကို ဖမ်းမိတာ
မကြာသေးဘူး”

“ပြီးခဲ့တဲ့အပါတ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကကွာ၊ အဲဒီနေ့က ပိတ်ရက်၊
ကဆုန်လပြည့်နေ့ကွ၊ ငါကညနေပိုင်းအားလို့ ဗိုလ်တထောင်က ငါ့အစ်ကိုကြီး

ဦးကြည်ဆီကို အမှတ် (၈)လိုင်း ဟီးနီးကားကြီး စီးသွားတာ၊
ကြေးနန်းရုံးကြီးရှေ့မီးပွိုင့်မှာ မီးနီနေလို့ ကားအရပ်၊ ကျောင်းသားလေးကို
ခါးနဲ့ထိုးပြီး ဆင်းပြေးသွားကြတာ၊ ဒီကောင်တွေအဖွဲ့ကိုး၊
တော်တော်ရက်စက်တဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ပစ္စည်းလည်း နှိုက်သေး၊ လူသိတော့
ခါးနဲ့ထိုးသွားတာ နေမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဒီကောင်တွေက ဝန်ခံသလား စံသိန်း”

“ဝန်မခံသေးဘူး ဆရာ၊ ရုံးတော်မှာ စစ်ဆေးမှ ပေါ်မယ်ထင်တယ်
ဆရာ”

“ဝန်မခံရင်တော့၊ ငါသက်သေလိုက်မယ်ကွာ၊ အဲဒီ နေ့က
အောင်ဘုနဲ့တူပါတယ်လို့ ကြည့်နေတာ ဒီကောင်က ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး
မျက်မှန်တပ်ထားတော့ ရုတ်တရက်မမှတ်မိဘူး၊ ခါးပိုက်နှိုက်တွေကို ငါကမုန်းလို့
အရောမဝင်တာ၊ မင်းလည်းသိသားဘဲ၊ ကဲလာ လူသစ်ကြည့်ရင်း ဒီကောင်တွေနဲ့
တွေ့ ကြတာပေါ့”

အိပ်ဆောင် (၂) အောက် (ခ) ခန်းမှာ လူသစ်ခန်းဖြစ်သည်။
အကျဉ်းထောင်စည်းကမ်း ဥပဒေများအား သင်ပေးရာနေရာလည်းဖြစ်၍
ပုံစံခန်းဟုလည်းခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားတော့ အချုပ်သား (၁၀၀)
ကျော်ခန့်ပုံစံထိုင်နေကြသည်။ ပုံစံထိုင်သည်ဆိုသည်မှာ ထောင်အရာရှိတစ်ဦးဦး
လာလျှင် တင်ပျဉ်ခွေချိတ်၊ ခါးကော့၍ လက်နှစ်ဘက်အားဒူးပေါ်တွင်တင်၍
ခေါင်းမတ်ထားရသော အနေအထားဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
စားပွဲနောက်ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်သည်နှင့် အခန်းလူကြီးမြင့်ဦးက အော်သည်။

“နေမြဲ”

အချုပ်သားအားလုံး ပုံစံလျှော့၍ သက်သာစွာပြင်ထိုင်ကြသည်။
ခန္ဓာကိုယ်မှ အမှတ်အသားများအားကြည့်၍ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးတွင်

မှတ်တမ်းတင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်မှ “မြင့်ဦးရေ ဒီနေ့လူဘယ်လောက်ရှိသလဲကွ”

“လူသစ် (၁၂) ဦးဆရာ”

“အင်း ညနေစောင်း အာမခံလွတ်လူကလည်း

တနင်္လာနေ့ဆိုတော့များအုံးမှာ၊ အလုပ်ကတော့ ဆက်သွားတော့မှာဘဲ၊

ညကြတော့လည်း တာဝန်မှူးကြီးကျတယ်ကွ”

ကျွန်ုပ်တို့ လူသစ်ကြည့်ခြင်းကို စကြသည်။ မြင့်ဦးကစ၍ ခေါ်သည်။

အစီအစဉ်အတိုင်း ထိုင်နေသူများအနက်မှ

“တစ်ယောက်လာ”

အစွန်ဆုံး၊ အစ၊ အချုပ်သားတစ်ဦးလာ၍ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ပုံစံရပ်သည်။

ပုံစံရပ်သည်ဆိုသည်မှာ သတိအနေအထားဖြင့် လက်နှစ်ဘက်အား

ဆန့်တန်းကားရှေ့တွင်စု၍ ဆုပ်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းလူကြီးမြင့်ဦးကမေးသည်။

“နာမည်”

“မောင်နီ”

“အဘအမည် - ဦးမောင်ကြိုင်”

“အသက် - ၇၀ နှစ်”

“ဟဲ့ကောင် မင်းအဖေအသက်ကိုမေးတာမဟုတ်ဘူး၊

မင်းအသက်ကိုမေးတာ”

“၃၂ နှစ်”

“အမိနာမည် - ဒေါ်နှင်းစိန်”

“ကျား/မ အလုပ်အကိုင်”

“မ လယ်စိုက်”

မြင့်ဦး - “မင်းအမေကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး မင်းကိုပြောနေတာ၊ မင်းက မိန်းမလား၊ ယောကျ်ားလား ငါ-တယ် လုပ်လိုက်ရ”

“ဘုန်း”

ကြိမ်းမောင်းသောစကားမပြီးမီ လက်ကပါသွားသည်
အချိန်ကုန်မခံရစေရန် ထောင်တွင်း၌ လိုရှင်းတိုရင်းကိုသာ ပြောကြသည်။
အချို့အချုပ်သား အကျဉ်းသားများမှာ အတော်ဒုန်းဝေကြသည်။ တိုတိုမေး၍ မရ
ရှည်ရှည်ရှင်းပြမှန်းလည် သဘောပေါက်ကြသဖြင့် အရာရှိလုပ်သူက
စိတ်ရှည်ရသည်။ အရာရှိလုပ်သူကပါ ဟောက်ငမ်းဆဲဆိုလျှင်တောင် ထိုအချုပ်သား
အကျဉ်းသားဝိုင်းသမခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ရှည်ရပါသည်။ မြင့်ဦးက ဆက်မေးသည်။

“ကျား/မ အလုပ်အကိုင်”

“ကျား ၊ လယ်ထွန်”

“နေရပ်လိပ်စာ”

“အမှတ်မရှိ၊ လမ်းမရှိ၊ စဉ့်ငူကျေးရွာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်”

“ဘာမှုလဲ”

“ခိုးမှု”

“ဘယ်တရားရုံးလဲ”

“အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံး”

“ရုံးချိန်း”

“၁၈-၅-၇၇”

မြင့်ဦး - “ကိုယ့်ရုံးချိန်းကို မှတ်ထားကြပါ။ ရုံးချိန်းရက်မှာ လိုက်မခေါ်ရစေနဲ့ မနက်ထောင်ဖွင့်ပြီးတာနဲ့ အချုပ်ရုံးမှာသတင်းပို့ပြီးမှ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်လုပ်ပါ။ ရုံးထွက်အချိန်မှီမရောက်ရင်နာမယ်”

အားလုံး “ဟုတ်”

ဆက်လက်၍ အချုပ်သား၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ထင်ရှားသည့်အမှတ်အသားများအား အခန်းလူကြီးမြင့်ဦးက လက်ထောက်၍ အော်ပါသည်။

“ဝဲရင်အုံ့မဲ့ နက် (၁)”

“ယာနဖူးစောင်းအမာရွတ် (၁)”

“လည်တိုင်ရင်းမဲ့ နက် (၁)”

“ထောင်မှာအပ်နှံထားတဲ့ ပစ္စည်းရှိသလား”

“မရှိ”

“သွားတော့၊ ဟိုဘက်မှာအေးအေးနေ၊ အားလုံးပြီးရင် ရေချိုးရမယ်၊ ပြီး ညနေစာစားရမယ်၊ စကားမပြောရ၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရ”

သို့ နှင့် လူသစ်ကြည့်လာကြရာမှ (၅၀)ကျော်တော့ ကျွန်ုပ်အတော်ပင်ပမ်းလာသည်။ ခေတ္တနား၍ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း အပမ်းဖြေရသည်။ လူတစ်ယောက်ကို (၁)မိနစ်နှုန်းဖြင့် လူ (၁၂၁)ယောက်အတွက် (၂)နာရီကျော်ကြာပေမည်။ အသေးစိပ်လိုက်ရေးရလျှင်တော့လွယ်မည်မထင်။ ယခုတပ်ကြပ်စံသိန်းနှင့် မှတ်ပုံတင်အဖွဲ့က စစ်ဆေးရေးသွင်းထားခြင်းကို ကျွန်ုပ်က လူနှင့်တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးမေးမြန်းရုံသာဖြစ်သည်။ အနားယူပြီး ဆက်၍ မေးရပြန်သည်။

“နာမည်”

“အောင်ဘု”

ကျွန်ုပ်အိပ်ငိုက်နေရာမှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အလို - မင်း ခါးအောင်ဘုမဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဆရာ”

“ဟိုနေ့က ကြေးနန်းရုံးကြီးရှေ့မှာဖြစ်တာ၊ မင်းတို့အဖွဲ့မဟုတ်လား၊

မှန်မှန်ပြော၊ အဲဒီ ဟီးနီးကားကြီးပေါ်မှာ ငါလည်းပါတယ်”

အောင်ဘု အတန်ကြာစဉ်းစားပြီး “ဟုတ်ဆရာ”

“အေးအေး ညကျငါတာဝန်မှူးကြီးကျတယ် မင်းကိုလာတွေ့ မယ်
ဆက်မေးမြင့်ဦး”

“အဘအမည် - ဦးတုတ်ကြီး”

“အမိအမည် - ဒေါ်မိန်းကလေး”

“အသက် - ၃၅ နှစ်”

“ကျား/မ အလုပ်အကိုင်”

“ကျား၊ လက်သမား”

“နေရပ်လိပ်စာ - ၂၉/ဘီ၊ ကျားလမ်း၊ ကျားကွက်သစ်၊ တံတေးမြို့”

“ဘာမှုဖြစ်သလဲ - ခါးပိုက်နှိုက်လူသတ်မှု”

“ဘယ်တရားရုံးလဲ”

“ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး”

“ရုံးချိန်း - ၁၂-၅-၇၇”

“အမှတ်အသား”

“ဝဲပါးပြင်မွဲနက် (၁)”

“အောက်မေးရိုး မွဲနီ (၁)”

“ယာနား မွဲနက် (၁)”

“ထောင်မှာအပ်နံပစ္စည်းရှိသလား”

“မရှိ”

“သွားတော့”

“ဟုတ်”

နေ့လယ် (၁) နာရီခန့်က လူသစ်ကြည့်လိုက်သည်မှာ ညနေ (၃) နာရီကျော်မှ ပြီးတော့သည်။ ပြီးတော့လည်း အနားမရ၊ အာမခံလွတ်လူ လွှတ်ဝရမ်းများ တဖွဲဖွဲဝင်လာနေပြီဖြစ်၍ တစ်ယောက်ချင်း စစ်ဆေးရတော့သည်။

ညနေ (၅) နာရီတွင် လွတ်လူများအား ထောင်ပိုင်ရုံးခေါ်၍ ပြပြီးလွှတ်ရသည်။ ပြီးတော့ အချုပ်သားရုံးပြန်လည်ခံပြီးနောက် ပိတ်ရတော့သည်။

ည (၇) နာရီတွင် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် အမှားအယွင်းမရှိ ထောင်ပိတ်၍ ရသည်။ ထောင်ဆိုသည်မှာ “လူဘဏ်တိုက်ကြီး” ဖြစ်သည်။ အထုတ်အသွင်းလူများကို ထောင်ဖွင့် ထောင်ပိတ် စာအုပ်ကြီးမှ လူပေါင်းနှင့်တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပြီးမှ အတိုးအလျော့လုပ်၍ ပိတ်ခွင့်ရသည်။ မိမိတာဝန်ကျ ရာအဆောင်မှ လူပေါင်းစာရင်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ရေတွက်နိုင်မှ စိတ်ချသေချာသည်။ ပြီးမှန်ကန်ကြောင်းလက်မှတ်ရေးထိုးရသည်။

ထောင်ပိတ်ပြီးနောက် တာဝန်မှူးဦးလှဝင်လာသည်။ တာဝန်ကြပ်ဦးထွန်းမောင်ကတော့ မိန်းဈေးအသင့်ရှိနေသည်။

“ဘာထူးသေးသလဲဦးလှ”

“မထူးဘူးဆရာ၊ အားလုံးအေးအေးဆေးဆေးဘဲ၊ အဲတစ်ခုကတော့ ၂/
ဆောင် အောက် (၁)ခန်း အနီးရှိ ဒုတိယဆောင်မှူးရုံးခန်းတွင် ထိုင်လိုက်သည်နှင့်
အခန်းလူကြီးမြင့်ဦး အတွင်းခန်းမှ ကျွန်ုပ်အနီးသံတိုင်စိုက်ထားသည့်
ပြုတင်းအနီးပြေးလာသည်။

“ဆရာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟိုကောင် ခါးအောင်ဘုကို ခေါ်လိုက်၊ ငါမေးစရာနည်းနည်းရှိလို့”

“ဟုတ်ဆရာ”

မကြာမီ ခါးအောင်ဘု ကျွန်ုပ်ရှေ့သံတိုင်အနီးရောက်လာသည်။

“အောင်ဘု၊ မင်းရဲစခန်းမှာ ဝန်ခံပြီးပြီးလား”

“ဝန်ခံရသေးဘူးဆရာ”

“မင်းဝန်ခံမှာလား၊ ငြင်းမှာလား”

“အဲဒီ ညက ဆရာကျွန်တော်ကိုမြင်သွားပြီဆိုတော့
ဝန်ခံရတော့မှာပေါ့ဆရာရယ်၊ ရဲတွေကတော့ ကျွန်တော်ကျက်စားတဲ့
လမ်းကြောင်းဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းတာပါ။ သူတို့မှာ
မျက်မြင်သက်သေမရှိဘူးဆရာ”

“စပယ်ယာကရော၊ မင်းတို့ကိုမသိဘူးလား”

“စပယ်ယာက အသစ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မရင်းနှီးဘူး”

“တခြားခရီးသည်ထဲကရော သက်သေမလိုက်ဘူးလား”

“သက်သေနှစ်ယောက်တော့ရှိတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမယ့်
ရဲကတန်းစီပြီးဆွဲပြခိုင်းတော့ ဇေဝဇဝါဖြစ်နေတယ် မပြနိုင်ဘူးဆရာ”

“ဟ-အဲဒါဆို မျက်မြင်သက်သေက ငါပဲရှိတာပေါ့
နောက်ပြီးငါကဥပဒေဝန်ထမ်း၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒီ နေ့က ဆရာကိုကားပေါ်မှာမြင်လို့ ကျွန်တော်တို့ မီးပွိုင့်မှာ
ဆင်းပြေးတာ၊ ရဲစခန်းထဲ ကားမောင်းဝင်သွားတာနဲ့ ဆရာက ကျွန်တော်တို့ကို
လက်ညှိုးထိုးတော့မှာဘဲမဟုတ်လားဆရာ”

“သေချာတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့က ရက်စက်လွန်းပါတယ်၊
ခါးပိုက်နှိုက်ရုံတင်မက၊ လူပါသတ်တာတော့ လွန်လွန်းတယ်ကွာ”

“လက်လွန်သွားတာပါဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့
လူသတ်ရိုးထုံးစံမရှိပါဘူး၊ ကျောင်းသားလေး က သိသွားပြီး၊ ပြန်ခုခံလို့
ဟိုကောင်မောင်နီ ခါးနဲ့တွတ်လိုက်တာ လက်လွန်သွားတာပါ”

“အေး-မင်းတို့အဖွဲ့တွေလည်း သောင်းကျန်းလွန်းသကွာ
လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်လှတယ်၊ ခါးပိုက်နှိုက် ရုံတင်မက၊ လူပါသတ်လာတော့
ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတို့အဖွဲ့ အပြစ်ကြီးလိမ့်မယ်၊ နိုင်ငံတော်ကလည်း စစ်ဆင်ရေးနဲ့
နိမ့်နင်းတော့မှာလို့ သတင်းစာမှာပါလာတယ်”

“မင်း ဝန်ခံတယ်ဆိုတော့ ငါသက်သေလိုက်စရာမလိုတော့ပါဘူး
ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် သိတာကောင်းပါတယ်ကွာ ငါ့ဘက်ကလည်း
အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီပါ့မယ်”

နောက်တစ်ပါတ်ရုံးချိန်းနေ့တွင် အောင်ဘုက ဝန်ခံသဖြင့်
ခါးအောင်ဘုတို့အဖွဲ့ ထောင်ကျသည်။ အောင်ဘုက ခေါင်းဆောင်ကြံရာပါဖြစ်၍
ထောင် (၁၀)နှစ်၊ လူသတ်သူ မောင်နီက အနှစ် (၂၀) နောက်လိုက်မောင်ပြီးက
ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ် ကျန်လူ(၄)ယောက်က ၎င်းနေ့ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင်မပါသဖြင့်
တရားသေလွတ်သည်။ ခါးအောင်ဘု၏ တပည့်များအပေါ် ငဲ့ညှာခြင်းဖြစ်ပေမည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ် ရန်ကုန်-မန္တလေး

အမြန်ရထားဖောက်လုပ်ရေးစခန်း ဖောင်ကြီး (မင်းကုန်း) စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ သုံးတန်ကူးဟူသော စခန်းကလေးတွင် တာဝန်ကျသည်။ စခန်းသစ်ဖြစ်၍ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရ၍ အလွန်အလုပ်များ လှသည်။ တစ်လခန့်အကြာ စခန်းဆောက်လုပ်ပြီးသည်နှင့် အင်းစိန်ထောင်မှ ရဲဘက် (၂၀၀) ရောက်လာသည်။ ထိုအထဲတွင် ခါးအောင်ဘု၊ မောင်ပြီးတို့ပါလာသည်။ အင်းစိန်ထောင်မှ တပည့်ဟောင်းများဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ခေါ်ယူကြည့်ရှုရတော့သည်။

“အောင်ဘုရေ၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့အလှည့်ပေါ့ကွာ
မင်းကငါ့စကားနားထောင်ပြီး ဝန်ခံလို့ထောင်ကျတယ်၊ ငါကလည်း
ဒီစခန်းရောက်နေတော့ မင်းတို့ကိုကြည့်ရှုရတော့မှာပေါ့ စခန်းကလွတ်လပ်ပါတယ်၊
ထောင်လိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့စည်းကမ်းရှိပြီး လိမ္မာကြရင်
ငါသွားလေရာခေါ်သွားမယ်၊ ငါတို့ဝန်ထမ်းဘဝကလည်း စခန်းတစ်ခုပြီး
တစ်ခုပြောင်းနေရတာ ”

“ဆရာတပည့်ပါဆရာ ဆရာသွားလေရာ ကျွန်တော်လိုက်ပါ့မယ်
သစ္စာရှိရှိ ဆရာကိုလုပ်ကျွေး ပြုစုပါ့မယ်”

“အေးကောင်းပြီလေ မင်းကောင်းရင် ငါလည်းမဆိုးပါဘူး
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သစ္စာရှိကြဖို့အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာတပည့်ရင်းလို ကျွန်တော့်ကိုမှတ်ပါ
ဆရာစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရပါမယ်၊ ကျွန်တော်အရင်က လက်သမားလုပ်ခဲ့လို့
အဆောက်အအုံလည်း ဆောက်တက်ပါတယ်၊ မတ္တရာသားဖြစ်လို့ သစ်အကြောင်း
ဝါးအကြောင်းလည်း နားလည်ပါတယ်၊ ကြက်ထောင် ငှက်ထောင် လည်း
တက်ပါတယ်”

“အေးကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ တောထဲနေတော့ တောအကြောင်း

သိရင်နားလည်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒီတောထဲမှာတော့ အကောင်ပလောင်နဲ့ သီးပင်စားပင်တွေ ပေါသကွ၊ ထုံးစံအတိုင်း တစ်လအတွင်းမှာတော့ မင်းတို့ကို ချေကျဉ်းဖြုတ်ပေးလို့မရသေးဘူး၊ ခဏသည်းခံပေးဦး တစ်လပြည့်ပြီးရင် ဖြုတ်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်”

သို့ နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးတန်ကူးရဲဘက်စခန်းတွင် အတူနေလာကြသည်။ အောင်ဘုမှာ ဖားရှာ၊ ငါးရှာအပြင် အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်းသည်။ လက်သမားလည်းကျွမ်းကျင်သဖြင့် ရုံးခန်းကြီး ဆောက်ရာ၌ လည်း အကူအညီရသည်။ လူပေါကြော့ ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ဦးဟု ကျွန်ုပ်မြင်ထားခြင်းများ မှားယွင်းနေသည်။ အောင်ဘုမှာ စခန်းအတွက် အလွန်အားကိုးရသူဖြစ်သည်။ အနစ်နာခံသည်။ ဖင်ပေါသည်။ အားချိန်တွင်လည်း အနားမနေ ရုံးခန်းအတွက် စားပွဲထိုင်ခုံများအား ဝါးနှင့်ကြိမ်တွဲ၍ သပ်ယပ်လှပစွာလုပ်တက်သေးသည်။

စခန်းတာဝန်ခံ ဦးသိန်းမြင့်တို့ ရောက်လာတော့လည်း သူ ကိုသဘောကျသည်။ ဝန်ထမ်းနှင့် ရဲဘက်များကလည်း ချစ်ခင်ကြသည်။ သူတပည့် မောင်ပြုံးကတော့ အကူ၊ ခိုင်းမှသာလုပ်တတ်သည်။ သို့ သော်အမိန့်ကိုတော့ နာခံပါသည်။ သူ့ဆရာအောင်ဘုကိုလည်း လေးစားချစ်ခင်သည်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ အတော်အားကိုးရသော လက်ရုံးတပည့်များဖြစ်လာသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

အားလပ်ရပ်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့တောလည်ကြသည်။ အောင်ဘုက မတ္တရာသားဖြစ်သဖြင့် တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းနားလည်သည်။ မောင်းပြုံးကတော့ သစ်ပင်တက်ကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တောဟင်းသီးဟင်းရွက်များ အမြဲတမ်းစားနေရသည်။ ပဒပ်စာ၊ ကြိမ်ခါးဖူး၊ ဝါးရောင်းချဉ်ရွက်၊ မျှစ်၊ ဇရစ်ရိုး၊ ဖားပေါင်၊ ဇင်ပြွန်းသီး၊ သရက်သီးများ အလျှံပယ်စားရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရိုးမအလယ်ကြောသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင်တွေ့ရသည့် ဝါးရောင်းငှက် တစ်အုပ်ကိုလည်း အောင်ဘုနှင့် မောင်ပြီးတို့က လေးခွကိုယ်စီနှင့် အပြတ်ရှင်းရာ (၇)ကောင်အုပ် အကုန်ရသည်။ ဝါးရောင်းငှက်မှာ ဆက်ရက်ငှက် (ဇရက်) ခန့်သာရှိပြီး လေးခွနှင့်ပစ်လျှင် အဝေးသို့ ပြန်မပြေး၊ ဝါးရံများတစ်လျှောက်လှည့်ပတ်ပြေးနေတက်သဖြင့် တစ်အုပ်လုံးရခြင်းဖြစ်သည်။

ရိုးမအလယ်၊ ဆီးဖြူတောနှင့် တောဝွေးပင်များအနီးအရောက်တွင် ကျွန်ုပ်သူတို့အားထားခဲ့ပြီး တစ်ဦးတည်း တောတိုးခဲ့သည်။ ကြိမ်ရုံနှင့် ရေငန်းရံများအကြောင့်လည်း တောမှအောက်ခြေရှုပ်ထွေး နေသည်။ ဆီးဖြူတောတန်းအောက်တွင် ဘာကောင်မျှမရှိသော်လည်း ဝွေးပင်များအောက်တွင် ချေ(ဂျီ)နှစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ ကြွေကျနေသော တောဝွေးသီးအမှည့်များအား စိမ်ပြေနပြေကောက်စားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ချေဖိုချေမဖြစ်သည်။ ချေဖိုကြီးမှာ ဦးချိုပင်အတော်ရှည်လျား နေပြီ၊ (၁၅)ပိဿာခန့်ရှိသည်။ ချေမကတော့ (၁၀)ပိဿာခန့်ပင်ရှိပေမည်။ ကျွန်ုပ်ချေဖိုကြီးအား ရွေးလိုက်သည်။

၃၀၃ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးအား မောင်းကြိတ်တင်၍ ပြောင်းရင်းသို့ ကျည်ဆံတစ်တောင့် ထည့်လိုက်ပြီး ရေငန်းပင်အကွယ်မှ အသေအချာချိန်ပစ်လိုက်ရာ -

“ဒိုင်း” ဟူသောကော်ဒိုက် ယမ်းဖောက်ခွဲသံနှင့်အတူ ချေဖိုကြီးမှာ ပတ်လက်လန်၍ တစ်ပတ်လည်သွားပြီး၊ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သေနတ်သံကြောင့် ချေမကတော့ ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေး လေပြီ။

အောင်ဘုတို့နှစ်ဦး ပြေးရောက်လာကြသည်။ တောထုံးစံအတိုင်း ချေဖိုကြီး၏ လျှာနှင့်နားရွက် အစကလေးများဖြတ်၍ အောင်ဘုကတော့တောပိုင်တောင်ပိုင်များအား တင်မြှောက်ပသသည်။ ထိုစဉ်တွင် အနီးရှိ ပျဉ်းမပင်ကြီးအား ကျွန်ုပ်တွေးမိသည်။ ပင်စည်တွင် အမှတ်အသားများ ရေးခြစ်ထားသည်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မဟုတ်

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာဖြစ်ဟန်တူသည်။ (T)တီပုံစံ ရေးထားပြီး အောက်ဘက်သို့ စိုက်၍ မြှားပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤနေရာမှာ လူသူအရောက်အပေါက် အလွန်နည်းသောနေရာလည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က အောင်ဘုတို့နှစ်ဦးအားကုတ်၍ ညွှန်ပြရာ

“ဆရာ အဲဒါဘာအဓိပ္ပါယ်လည်းဆရာ”

“တစ်ခုခုပေါ့ သင်္ချိုင်းနေရာလည်း ပစ္စည်းတစ်ခုခုမြှုပ်ထားတဲ့ နေရာလားမသိဘူး”

သစ်ပင်ကြီးအား ပတ်ကြည့်ရာ၊ ဂျပန်စာဖြင့် “ဂင်”ဟူသော စာလုံးကိုရေးထွင်းထားသည်။ မြန်မာလို ရွှေငွေရတနာဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ဂျပန်စာတတ်သော ကျွန်တော်အတွက် ရတနာသိုက်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရသည်။ ဤရတနာသိုက်အား တစ်ယောက်တည်းတော့ တူးဖော်၍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ တောင်ပေါ်မြေကြီးမှာ အလွန်မာကျောလှသည့်အပြင် ပျဉ်းမပင်ကြီးမှာ လူ(၃) ဘက်စာခန့်ရှိသဖြင့် ရတနာပစ္စည်းများမှာ ပျဉ်းမပင်ကြီး၏ အမြစ်အောက်သို့ လည်း ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။ အောင်ဘုတို့ကလည်း မည်မျှအားကိုးယုံကြည်ရမည်ကို မသိနိုင်သေးပါ။

ထို့ကြောင့် “အောင်ဘုရေ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ မြှုပ်ထားတာအမှန်ဘဲကွ၊ ဂျပန်သင်္ချိုင်းလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ လက်နက်ခဲယမ်းတွေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်းတို့တူးကြည့်မလား”

“ဆရာတူးဆိုရင်တော့ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်တူးမှာပါ အခုတော့တူးစရာလက်နက်မှမပါဘဲဆရာ”

“အခုတူးဖို့လည်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နောက်ကြိုရင်တူးကြမလားလို့ မင်းကိုမေးကြည့်တာပါ၊ ငါစိတ်ဝင်စားလို့ပါ”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ တစ်ရက်လာကြတာပေါ့

တူးရင်တစ်နေ့ကုန်လောက်တယ်ဆရာ ထမင်းထုပ်၊ ရေပုလင်း၊ ပေါက်ချွန်၊ ဂေါ်ပြား၊ ပုဆိန်တွေလိုလိမ့်မယ်၊ အမြစ်တွေပါရှင်းရမှာဆရာ”

“အေး-အေး နောက်ကြုံမှပေါ့ကွာ၊ အားရက်တစ်ရက်လာကြတာပေါ့”

အောင်ဘုကတော့ အခြေအနေအေးဆေးတည်ငြိမ်နေသည်။

မောင်ပြီးအခြေအနေက မတည်ငြိမ်ပါ၊ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်
လေ့လာကြည့်ရှုနေသည်။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို အလွယ်လိုချင် ကြသော
ခါးပိုက်နှိုက်များဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ၎င်းတို့အား အလွယ်တကူယုံကြည်၍
မဖြစ်နိုင်ပါ။ အချိန်ယူ၍ စမ်းသပ်စစ်ဆေးရပေဦးမည်။

ရဲဘက် (၅၀၀)ဆန့် စခန်းကြီးဖြစ်၍

အိမ်ဆောက်များတိုးချဲ့ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်သာနှင့် ဧည့်ဆောင်ဆောက်ခြင်း
သုံးတန်ကူးချောင်းဆုံအနီးတွင် တောင်ယာခင်းများလုပ်ခြင်း၊
တံတားများဆောက်ခြင်း၊ သောက်သုံးရန်ရေတွင်းများတူးခြင်းကိစ္စများကြောင့်
တစ်လခန့်ကြာသွားမှ ကျွန်ုပ်ရတနာသစ်ပင်ကြီးကို သတိရမိတော့သည်။ ထိုအချိန်
အောင်ဘုနှင့် မောင်ပြီးမှာ သေဝပ်စွာအလုပ်လုပ်နေကြသည်။

ရဲဘက်များထပ်မံရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့

ထပ်မံအလုပ်များကြပြန်သည်။ ပင်မအလုပ် ဖြစ်သော ပေ(၆၀၀)
လမ်းနယ်ရှင်းခြင်းကိုလည်း တပ်စိတ်များ တပ်ခွဲ၍ လုပ်ကြရသည်။ ပဲခူးရိုးမသစ်ပင်
ကြီးများ ထူထပ်ရာဖြစ်၍ ညောင်ချဉ်ရွက်၊ ယင်းတိုက်ရွက်၊ ပဒပ်စာများက
ပေါသည်။ တောစာကိုကြိုက် နှစ်သက်သလောက်စားကြရပေသည်။

မြွေအမျိုးမျိုးနှင့် တောင်လိပ်(ဆောက်လိပ်) များ၊ ဖွတ်၊ ပုတက် နှင့်

ချေလှောင် (ခြေတံရှည်၍ ခွေးပေါက်လောက်ရှိသောချေကလေး) မြေဝက်ခေါ်
ပွေးကောင်များ၊ ဖြူနှင့်ကြွက်များ၊ ယုန်နှင့် တောကြောင်များကိုလည်း

တောရှင်းရင်းနေ့စဉ်ရနေသည်။ မှိုအမျိုးမျိုးကို မစားရန်တော့ ကြပ်တည်းစွာ အမိန့်ထုတ်ထားရသည်။ ဝါးမှို၊ သစ်ဆွေးမှိုနှင့် တောမှို အမျိုးမျိုးကပေါလှသည်။

နောက်တစ်လခန့်အကြာ စခန်းသည်အထိုင်ကျသွားစဉ် ကျွန်ုပ်ရတနာသစ်ပင်ကြီးအား အမှတ်ရမိပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရှေ့တန်းတက်ရန်အတွက် လက်သမား ရဲဘက် (၂၀)ဦး စခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်ုပ်သာယာဝတီထောင်၌ တာဝန်ကျစဉ် ဓါးခုတ်မှုဖြင့် ထောင် (၅)နှစ်ကျသော တပည့်ရင်းမုဆိုးအောင်သန်းပါလာသည်။ သူကလွတ်ရန် (၂)နှစ်ခန့်သာ ကျန်တော့၍ ရဲဘက်ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းတွင် ခေတ္တနားနေစဉ် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်နှင့် ညှိနှိုင်းပြီး လူစားလဲ၍ ကျွန်ုပ်ခေါ်ထားလိုက်သည်။

အောင်းသန်း - “ဆရာရယ် ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့က စခန်းတစ်ခုပြီး တစ်ခုဆောက်ပြီးကူးရ ပြောင်းရမှာ အခြေတစ်ကျမရှိဘူး၊ ရိုးမ (၂) အထိ သွားရမှာလို့ သိရတယ်၊ ကံကောင်းလို့ ဆရာနဲ့တွေ့ ရတာ ၊ သာယာဝတီထောင်တုန်းကလည်း ဆရာကျေးဇူးတွေ အများကြီးပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုလိုရာခိုင်းပါဆရာ၊ ကျွန်တော်အသက်စွန့်ပြီးတောင် ဆရာကိုကျေးဇူးဆပ်ချင်ပါတယ်”

“အေးအေး အဲလိုကျေးဇူးသိတတ်တာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ မင်းလည်း ငါနဲ့တွဲရရင်အားလုံး အဆင်ပြေ အကျိုးရှိမှာပါ တပည့်ရာ”

“အခုတော့ ငါ့မှာအောင်ဘုနဲ့ မောင်ပြီးတော့ ရှိနေတယ် ဒီကောင်တွေက ခါးပိုက်နှိုက်လူလည်တွေ မင်းလောက်တော့ အားကိုးရမှာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါဆရာ သူတို့က ကျွန်တော့်အလျင်ရောက်ပြီး ဆရာတပည့်တွေဖြစ်နေပါပြီ၊ ထိမ်းထိမ်း သိမ်းသိမ်းလုပ်ကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ဆရာမှာ ဘာအရေးကြီးလုပ်စရာရှိလို့လဲ”

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ တွဲလာသော တပည့်ရင်းဖြစ်၍ သူ့အား ကျွန်ုပ်အားကိုးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်ရတနာသိုက် ကိစ္စအားတိုင်ပင်မိသည်။

“ရပါတယ်ဆရာ ချက်ချင်းတော့မလုပ်ပါနဲ့ဦး သူတို့နဲ့လည်း ကျွန်တော်ခင်အောင်ပေါင်းရဦးမှာ စည်းရုံးပြီး တဖြည်းဖြည်းလုပ်တာပေါ့”

“အေး - အဲ့ဒါကောင်းပါတယ်။ ငါလည်း အလျှင်စလိုမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

သို့ နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နောက်တစ်လခန့်ကြာသွားပြန်သည်။
ထိုတစ်လအတွင်း အမဲလိုက်ရင်း မုဆိုးအောင်သန်းတစ်ဦးတည်းကိုခေါ်ကာ ရတနာသစ်ပင်ကြီးအားပြရသည်။ မုဆိုးအောင်သန်းရောက် လာမှ ကျွန်ုပ်မပါဘဲ သူကကြက်ထောင်၊ ငှက်ထောင်၊ ငါးရှာ၊ ဖားရှာလုပ်ပေးသည်။ မုဆိုးအောင်သန်းနှင့် အောင်ဘုတို့လည်းအဆင်ပြေသည်။

လကုန်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် ပြောင်းရွှေ့ မိန့်ထွက်လာသည်။ မအူပင်ဆိပ် ရဲဘက်စခန်း၊ စခန်းခွဲတာဝန်ခံအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ မိန့်ဖြစ်သည်။ သုံးတန်ကူးစခန်းတွင် ပစ္စည်းနှင့်စာရင်းများလွှဲပြောင်း ရဦးမည်ဖြစ်၍ တစ်ပါတ်ခန့်တော့အချိန်ရသေးသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း ရတနာသိုက်ဖော်ရေးကိစ္စကို တော့ လုပ်မှဖြစ်ပေတော့မည်။ စခန်းဝေးသွားပါက လက်လှမ်းမမီတော့ဘဲ အနှောက်အယှက်များ ဝင်လာတော့မည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်များနှင့်တိုင်ပင်ပြီး တစ်ရက်ကျော်လိုသေးသော တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရွေးလိုက်တော့သည်။

စနေနေ့တွင် လုပ်ငန်းများဖြစ်အောင်လုပ်ရသည်။ ညနေစောင်းမှ အလုပ်ပြီးတော့သည်။ ပေါက်ချွန်း၊ ပေါက်ပြား၊ ပုဆိန်နှင့် ဓါးများအား ညကတည်းက စခန်းအနောက်ဘက်ထွက်လမ်း ကြိမ်တောတွင် သွားပုဂံထားစေလိုက်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့မနက်စောစောတွင် တောလည်ရန် သစ်ခွပန်းများရှာ၍
ကျွန်ုပ်တို့ တောထဲဝင်ခဲ့ကြ သည်။ မုဆိုးအောင်သန်း၊ အောင်ဘုနှင့်
မောင်ပြီးတို့ပါလာကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဒဿမ ၃၀၃
ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ထမ်းခဲ့သည်။ သုံးတန်ကူးချောင်းကိုဖြတ်၍
ကညင်နှစ်ပင်စခန်းကိုကျော်တော့ ရိုးမတောင်ခြေသို့ ရောက်သည်။
ထိုမှမြေနီကွင်းရွာကိုပတ်၍ တောင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့တက်ခဲ့သည်။
ရိုးမကြောအလယ်မှာ အတတ်ပြေသော်လည်း အတော်ရှည်လျားသည်။
တဖြည်းဖြည်းမတ်လာသည်။ တောင်ကြောထိပ်ရောက်တော့ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုးနှင့်
ကညင်ပင်ကြီးများသော အများစုပေါက်နေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ
ခဲ့သောပျဉ်းမပင် ကြီးကို ရှာရပြန်သည်။ မတွေ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့မှတ် သားထားသော
တောင်ပူစာအနီးတွင် တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေသည်။ တောခြောက်ခြင်း၊
တောမှောက်ခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိ သော အချိန်သည်
အချိန်မီကလေးဖြစ်သည်။

တောင်ပူစာအနီး ဝါးရုံအောက်တွင် စပါးကြီးမြွေကြီးခွေနေသည်။
ဦးခေါင်းထောင်နေပြီး ပါးစပ် မှလည်း အမြှုပ်များထွက်နေ၍ တရှုံ့ ရှုံ့
နှာမူတ်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ဆန့်တန်းလိုက် ပြန်ခွေလိုက်၊
မြေကြီးအားကုပ်ထားလိုက်လုပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်၊ ကျွန်ုပ်၏ လူများအား
ပြန်စစ်ဆေးမိ သည်။ မုဆိုးအောင်သန်းတွင် ဖိနပ်မပါပါ။

ကျွန်ုပ် သေနတ်ကြီးအား မောင်းတင်၍ ထိုးချိန်လိုက်ချိန်တွင်
မုဆိုးအောင်သန်းမှာ လက်နှစ် ဘက်တွဲလောင်းချ၍ မျက်စေ့မှိတ်ကာ
မြွေကြီးထံသွားနေသည်။ လက်ထဲတွင်ဘာမျှမပါ။ ၎င်းကိုင်ဆောင်လာသော
ပေါက်စိန်နှင့် ဓါးကိုပစ်ချထားသည်။ ဖိနပ်မပါသော မုဆိုးအောင်သန်းအား
စပါးကြီးမြွေညှို့ရိုမည့်ခါးလည်သို့၎င်း တစ်ထောင့်ပြီးတစ်ထောင့်ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း..... ဒိုင်း..... ဒိုင်း.....”

ပေ (၅၀)ခန့်အတွင်း အနီးကပ်ပစ်မှတ်ဖြစ်၍ လိုသောပစ်မှတ်ကို အတိအကျမှန်သည်။ မြွေကြီး တွန့်လိမ်နေပြီး ခေါင်းကျိုးကျသွားသည်။ ထိုအချိန်မှ မုဆိုးအောင်သန်းသတိရလာပြီး ပြူးတူးပြတ်ဖြင့် ထခုန်တော့သည်။

အောင်ဘုနှင့် မောင်ပြုံးတို့က မြွေကြီးအား ခါးနှင့်၎င်း ပေါက်တူးဖြင့်၎င်း ဝင်ခုတ်တော့သည်။ စပါးကြီးညှို့ခံရလို့ မုဆိုးမြွေမျိုသွားတယ်ဆိုတာ လူကြားလို့တောင် မကောင်းဘူး ဖိနပ်က စခန်းမှာ ငါမြင်မိပါသေးတယ်၊ ဘယ်တုန်းကပြတ်သွားတာလဲ”

“တောင်ခြေမှာပြတ်သွားတာဆရာ ကျွန်တော်လည်းခရီးဖင့်မှာဆိုးလို့ လမ်းဘေးမှာပစ်ထားခဲ့ တယ်”

“အေး နောက်ဆိုမှတ်ထား ဖိနပ်မပါဘဲ တောထဲတစ်ယောက်တည်းမနေနဲ့ ငှက်ထိုးမိနိုင်တယ်၊ စပါးကြီးညှို့နိုင်တယ်၊ သတိထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်တို့ခေတ္တနား အမောအပမ်းဖြေပြီး ရတနာသိုက်ညွှန်းရှိရာ ပျဉ်းမပင်ကြီးကို ရှာရပြန်သည်။ မဝေးပါ ကိုက် (၁၀၀)ခန့်အတွင်း ကျွန်းပင်များကြား၌ ပြန်တွေ့ ရသည်။ ခြေရာ၊ လက်ရာ၊ မပျက်ပါ။ ဤမျှနီးကပ်လျက်သားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှာမတွေ့ သည်မှာ ထူးဆန်းလှသည်။ တောမှောက်တောခြောက်သည်ကို ကြုံဖူးသော်လည်း ဤကဲ့သို့ နီးလျက်နှင့်ဝေးနေသည့် အဖြစ်ကို မကြုံဘူးခဲ့ပါ။ ဤသည်လည်း တော၏ မာယာတစ်မျိုးဟုယူဆမိပါသည်။ ကျွန်ုပ်ပျဉ်းမပင်ကြီးအား ပတ်ကြည့်ရာ ပင်စည်၌ လတ်ဆက်သောလက်သည်းရာကြီးများကို တွေ့ မိသဖြင့်စောင့်ကြည့်မိ၍ ပင်စည်အထက်ခွဆုံတွင် လှုပ်ရှားနေသော မဲမဲအရာကြီးကိုမြင်ရသည်။ ဝက်ဝံကြီးဖြစ်သည်။ ခွဆုံထက်ကိုင်းတွင် တွဲလွဲကျနေသော ပျားအုံးကြီးအား

နှိုက်စားနေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့အား မမြင် ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း
မောမောပမ်းပမ်းနှင့် အသံတိတ်ချဉ်းကပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ သော်သူက အနံ့ခံကောင်းဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားမြင်သွားသဖြင့်
“ဂူး.... ဂဲ.... ဂူး.... ဂဲ....” အော်ဟစ်ခါ သစ်ပင်အား ဖက်တွယ်၍
ဆင်းလာတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေပြေးကြ ဝက်ဝံကြီးဆင်းလာပြီ”

ကျွန်ုပ်ဝက်ဝံကြီးအား မပစ်လိုပါ။ အားလုံးအား ပြေးခိုင်းပြီး
ကျွန်ုပ်လည်းအနီးရှိ ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အား ကပ်နေလိုက်သည်။ သေနက်ကိုတော့
မောင်းတင်ပြီး၊ သော့ဖြုတ်၍ အရန်သင့်ပြင်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား
ရန်မူလာလျှင်တော့ ပစ်ခတ်ရပေတော့မည်။

ဝက်ဝံကြီးမှာ သစ်ပင်အောက်ရောက်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်အား
ကြည့်ရှုပြီး လူများအား မတွေ့ရ တော့ သစ်ပင်ပေါ်သို့
ပြန်တက်ပြန်ဆင်းသံသရာကရှည်တော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အလုပ်လုပ်၍ ရ
တော့မည်မဟုတ်သဖြင့် ခြောက်လှန့်ပစ်ခတ်ရတော့သည်။

“ခိုင်း.... ခိုင်း....” နှစ်ချက်ဆင့်၍ အပေါ်ထောင်ပစ်လိုက်သည်။
ဝက်ဝံကြီးမှာ အလွန်စိတ်ဆိုးပြီး ကြောက်လန့်သွားဟန်နှင့်
သစ်ပင်ပေါ်မှပြေးဆင်းပြီး တောထဲသို့ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။
လေးဘက်ထောက်၍ ပြေးခြင်းမဟုတ် လူလိုပင်မတ်တပ်ရပ်၍
တစ်လှမ်းခြင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရင်ဘက်တွင်လည်း အဖြူကွက်ကြီးနှင့်
အညိုရောင်အမွှေးများရှိသည်။ ပါးစပ်ကြီးဖြန့်အော်လိုက်လျှင် တော့ အာခေါင်နီရဲရဲ
အစွယ်ပြူးပြူးနှင့် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

“ဂူး....ဂဲ....ဂူး....ဂဲ....”

ကျွန်ုပ်တို့အတန်ကြာ ပုန်းအောင်းရင်း စောင့်နေရသည်။

(၁၅)မိနစ်ခန့်ကြာမှ လူပြန်စုမိကြ သည်။ မုဆိုးအောင်သန်း “ဆရာ
ဘာလို့မပစ်တာလဲ တန်ဘိုးရှိတယ်နော်၊ ဝက်ဝံသည်းခြေ၊
ထောင်ဂဏန်းတန်တယ်ဆရာ”

“လူနဲ့တူတဲ့ကောင်ကြီးမို့ ငါမပစ်ချင်ဘူးကွာ ကိုယ့်လည်းရန်မူတာမှ
မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝက်ဝံသည်းခြေ တန်ဘိုးရှိမှန်းငါသိတာပေါ့”

“ကဲ အချိန်တောင် အတော်နှောင်းသွားပြီ၊ အလုပ်စကြရအောင်”
ကျွန်ုပ်သစ်ပင်ခြေရင်းအား အသေအချာလေ့လာ၍ စတင်တူးမည့်နေရာ
အားပြရသည်။ သစ်ပင်ခြေရင်း များအောက်ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။ မောင်းပြီးစ၍
တူးသည်။ နွေရာသီတောင်ပေါ်မြေဖြစ်၍ မာကျောလှသည်။ တူးရွင်းမနိုင် သဖြင့်
ပေါက်ချွန်းကိုသုံးရတော့သည်။ မောင်ပြီးပြီးတော့ အောင်ဘုအလှည့်၊ ကျွန်ုပ်ကတော့
အနီးရှိ ကျွန်းပင်ကြီးခြေရင်းတွင် ထိုင်ရင်းအသင့်အနေထားဖြင့်
ကင်းစောင့်နေရသည်။ ထိုစဉ် မုဆိုးအောင်သန်း ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“ဆရာ၊ ရတနာပစ္စည်းရှိတဲ့နေရာဟာ၊ အစောင့်အရှောက်
အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မယ်ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်မဟုတ် မင်းအမြင်ဘဲလေ”

ထိုစဉ်တွင် ပျဉ်းမပင်ကြီးပေါ်မှာ အရည်များစီးကျလာသဖြင့်
အောင်ဘုလန့်၍ ခုန်သည်။

ကျွန်ုပ်က “အောင်ဘု မလန့်ပါနဲ့ကွ ပျားရည်တွေပါ၊
ဝက်ဝံကြီးစားသွားလို့ ကျန်တာတွေ စီးကျ လာတာပါ”

အောင်သန်းဆက်၍ တူးပြန်သည်။ မြေမှာပိုမိုမာကျောလာသဖြင့်
ပေါက်ချွန်းအပြင် သံတူရွင်း ကူရပြန်သည်။ အနက်မှာ (၂)ပေ ခန့်သာရှိသေးသည်။
ဘာမျှမတွေ့ ရသေး အောင်းသန်းက မုဆိုးပီပီ ဇွဲကောင်းသည်။ အဝကိုချဲ့၍
တူးပြန်သည်။ သံတူးရွင်းနှင့် သံထည်ပစ္စည်းထိသံလိုလို ကြားလာရသည်။

ကျွန်ုပ်တား၍ တွင်းဝအား ငုံ့ကြည့်သည်။ ကျောက်သားပြင်လို
မာကျောသောအခဲကြီးအား တွေ့ ရသည်။

“အောင်သန်းရေ အဲ့ဒီအခဲကြီးကို သံတူးရွင်းနဲ့စိုက်တူးကွ၊
တဲ့တဲ့တူးလို့လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

တွင်းဝအား သံတမျှမာကြောလှသော ကျောက်ပြားကြီးဖြင့်
ပိတ်ဆို့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်ပြားကြီးမှာမည်မျှကြီးမား၍
ထူထဲကြောင်းမသိနိုင်သေးပါ။ ကျောက်ပြားအစပ်အား စိုက်၍ တူးရသည်။
တဖြည်းဖြည်း အစပေါ်လာတော့ (၃' x ၄') ခန့် ကျောက်ပြားကြီးဖြစ်သည်။ (၂") ခန့်
ထူသည်။ တူရွင်း၊ ပေါက်ပြား၊ ပေါက်ချွန်းများနှင့် လှန်ရာမရ
ရိုက်ခွဲမှသာဖြစ်တော့မည်။ သို့ သော် ကျွန်ုပ်တို့တွင် တူကြီးပါမလာ၊
လက်လျှော့ရမလိုဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်မုဆိုးအောင်သန်းက တောင်ပူစာအနီးရှိ ဝါးနက်ဝါးရုံမှ
ဝါးကောင်းကောင်းနှစ်လုံးခုတ်လာ သည်။ အရင်းပိုင်းအားချွန်၍ ကျောက်ပြားကြီး၏
တစ်ဘက်အစပ်မှာ ထိုးသွင်း၍ ကလော်သည်။ မရ၊ အောင်ဘုအားခေါ်၍
တစ်ချောင်းစီကိုင်ကာ ကလော်ပြန်သည်။ “ဖြစ်... ဖြစ်” မြည်၍
ကျောက်ပြားကြီးကြွလာသည်။ သို့ သော် “ဟ” ရုံသာဖြစ်သည်။ မောင်ပြုံးက
တူရွင်းနှင့်တစ်ဘက်ထိပ် မှာ ကလော်မှကျောက်ပြားကြီးဟသွားတော့သည်။
ဝါးများထပ်ခုတ်ရပြန်သည်။

“အောင်သန်းပြန်လာရာ ဆရာရေမြွေကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊
ယင်မမဲရိုင်းတွေတရုန်းရုန်းနဲ့ တော်ကြာပုပ်သွားဦးမယ်၊ မြွေသားကနုတယ်နော်”

“မင်းမှာ မီးခြစ်ပါတယ်မဟုတ်လား၊ မြွေကြီးနားမှာ ထင်းခြောက်ရှာပြီး
မီးပုံလေးလုပ်ပေးလိုက် ကွာ”

ကျွန်ုပ်လည်း မနေသာတော့ပါ။ ဝါးလုံးများနှင့် ဝင်၍
ကလန့်ပေးရတော့သည်။ လူလေးယောက် အင်အားဖြင့်ကော်၍ ဖွင့်ရာ
ဤတစ်ကြိမ်တော့ကျောက်ပြားကြီးမနေသာတော့၊ ထောင်မလာပြီး
အနောက်ဘက်သို့ ဝုန်းခနဲလန်၍ လဲကျသွားတော့သည်။

“ဝေး...ဟေး...ဟေး...”

အားပေးသံနှင့်ဝိုင်းအော်ကြသည်။ ပေါ်လာသည့်တွင်းဝအား ငုံ့ကြည့်ရာ
အတော်နက်ပုံရသည်။ တွင်းထဲတွင် စစ်သုံးကျည်ဆံသေတ္တာများနှင့် လူအရိုးစုများကို
တွေ့ရသည်။ ဦးခေါင်းခွံလေးလုံးတွေ ရသဖြင့် လူလေးယောက်ဖြစ်ပေမည်။
ပစ္စည်းများအားမြှုပ်နှံပြီး လူများကိုပါ တစ်ခါတည်းသတ်ဖြတ်၍
မြှုပ်နှံထားခဲ့ဟန်တူသည်။ သေတ္တာများမှာ ဘာမှန်းတော့မသိသေးပါ။
အဖိုးတန်ပစ္စည်းများဖြစ်ဖို့တော့ သေချာနေသည်။

ထိုစဉ်တွင် ပျားရည်စီးကြောင်းအတိုင်း သစ်ပင်ပေါ်မှ
ပုရွက်နီကြီးများဆင်းလာကြသည်။ ဒုက္ခတစ်မျိုးပေးပြန်ပြီဖြစ်သည်။
မုဆိုးအောင်သန်းက ဝါးကိုင်းခြောက်အဖျားများ မီးရှို့၍ ထိုမှအပင်ပေါ်သို့
တက်ပြေးကြသည်။

နေ့လည် (၁၂)နာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နားကြသည်။
ပါလာသည့်ထမင်းထုပ်များအားဖြည့်၍ စားကြသည်။ အောင်သန်းစီစဉ်လာသော
ငါးဟင်းနှင့် ထမင်းများသာဖြစ်သည်။ အခြားဟင်းဖွယ်ဖွယ် ရာရာ မပါလာပါ။ သို့
သော်လည်း ပင်ပမ်းသောကြောင့် ထမင်းထုပ်များပြောင်အောင်စားနိုင်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်စားသောက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း ဘေးလွယ်အိတ်တွင်း
အသင့်ပါလာသော လက်နှိပ် မီးကလေးဖြင့် တွင်းကြီးအတွင်း ထိုးကြည့်မိသည်။
ကျည်ဆံသေတ္တာလေးလုံးအား စတုဂံပုံစံစီထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အရိုးစု (၄)စုမှာ
သေတ္တာများဘေးတွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ သေတ္တာများအလယ်တွင် စစ်သုံး

လက်နက်များအပြင် တူးရွင်းများ၊ ပေါက်ပြားများ၊ ဂေါ်ပြားနှင့်
ရဲတင်းကြီးများကိုတွေ့ရသည်။ မြွေများရှိနိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်
နေရာအနှံ့မီးထိုးရှာကြည့်သည်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခုရှိနေနိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်
မုဆိုးအောင်သန်းအားခေါ်ပြီး သေတ္တာများ
ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံးဝါးလုံးရှည်ရှည်ဖြင့်ထိုးမွေခိုင်းသည်။ မြွေများထွက်မလာပါ။
သို့ သော်ကမ်းမလက်မဲများတန်းစီထွက်လာသည်။ အလွန်အဆိပ်ပြင်းသော
အကောင်များဖြစ်သည်။

အောင်သန်း “ဆရာ-တွင်းထဲကို မီးတိုက်လိုက်ရမလား”

“မလုပ်နဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းတွေရှိနေနိုင်တယ်၊ ထပေါက်ကွဲလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့်ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲဆရာ”

“နွယ်ကြိုးသေးသေးခိုင်ခိုင်ရှာ၊ ဝါးလုံးကိုထိပ်ချွန်ပေး ငါလုပ်တက်တယ်၊
အောက်ဆင်းစရာ မလိုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

ကျွန်ုပ်ဝါးချွန်ဖြင့် သေတ္တာဘေးနှစ်ဘက်အားထိုးကြည့်သည်။
တွင်းအစိုဓါတ်ကြောင့် သံချေးကိုက်နေဟန်တူသည်။ ဘေးလက်ကိုင်ကွင်းများ
သေတ္တာ နှင့်ကပ်၍ သံချေးတက် နေဟန်တူ သည်။ ကွာထွက်မလာပါ။
အတော်ကြာလှည့်ပတ်ထိုးမှ သံချေးများပြုတ်ပြီး လက်ကိုင်ကွင်းကွာ သွားသည်။
အောင်သန်းရှာလာသောနွယ်ကြိုးများအား လက်ကိုင်ကွင်းအတွင်းထိုးထည့်သည်။
နွယ်ကြိုးဝင်သွားသော်လည်း ကြိုးအစကား အပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရန်မဖြစ်နိုင်ပြန်။
ထို့ကြောင့်

“အောင်သန်းရေ၊ ဝါးကိုင်ကွင်းကအလက်တွေကို (၃)လက်မချန်ပြီး
ခုတ်ပေးစမ်းကွာ၊ အရှည်ကြီးမလိုချင်ဘူး (၆)ပေ (၇)ပေလောက်ပဲ
ဝါးကိုင်ကွင်းရင့်ရင့်နော်”

“ဟုတ် ဆရာ”

အောင်သန်း ဝါးရုံဆီသို့ ပြေးပြန်သည်။ ဝါးသစ်ကိုင်းရလာပါသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်ုပ်နွယ်ကြိုးအားလျှာထိုးကွင်းလုပ်၍
သေတ္တာလက်ကိုင်ကွင်းထဲချကာ ဝါးသစ်ကိုင်းခက်ဖြင့်
ချိတ်တင်ရာပါလာတော့သည်။ သံသေတ္တာထိပ်နှစ်ဖက်အား
ကြိုးချည်ပြီးနောက်ဆွဲတင်သော်လည်း ပါမလာပြန် သေတ္တာအောက်ခင်းအား
သဲကိုက်နေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်သန်းအား ဝါးချွန်ဖြင့် ထိုးစေ၍ နံ့ခိုင်းပြီး
တစ်ဖက်စီမှ အောင်ဘုနှင့်မောင်ပြီးတို့အား ဆွဲတင်စေရာ လှုပ်ရှားလာပြီး တရွေ
ရွေ ပါလာတော့သည်။ သံသေတ္တာများ ဂျပန်ကြေးသော့ကြီးခတ်ထားသည်။ သို့
သော် မျောက်လက်မှာ သံချေးတက်ပြီး ဆွေးနေသဖြင့် ဓါးနှောင့်နှင့်ထုရာ
ပြတ်သွားတော့သည်။ သို့ သော်အဖုံးကမပွင့်နိုင် သေး၊ သံချေးကိုက်နေသဖြင့်
ဓါးနှင့်ပတ်လည်ကလော်ရပြန်သည်။ သေတ္တာပွင့်သွားပါသည်။ သို့ သော် အထဲတွင်
ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆံများကိုသာ အပြည့်တွေ့ ရသည်။ နောက်တစ်လုံးအား ဆက်၍
ဆွဲတင်ပြန် သည်။ လက်ပစ်ဗုံးများဖြစ်နေပြန်သည်။ တတိယအလုံးကတော့
လက်နက်ပြင်ဆင်သည့် ကိရိယာများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အလွန်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“အောင်သန်းရေ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်ကွ”

“နောက်တစ်လုံးကျန်ပါသေးတယ်ဆရာရယ်”

နောက်ဆုံးတစ်လုံးကို အပေါ်ဆွဲတင်ရန်လုပ်ရပြန်သည်။

အလေ့အကျင့်ရသွားပြီးဖြစ်၍ အခက်အခဲမရှိတော့ပါ။
အလွယ်တကူဆွဲတင်နိုင်သည်။ သို့ သော် သံသေတ္တာကြီးမှာ ယခင်အလုံးများ ၏
တစ်ဝက်ခန့်သာအလေးချိန်ရှိသည်။ အပေါ်ရောက်သည်နှင့်
အောင်သန်းကအလျင်အမြန်ပင် မျောက်လက်ရိုက်ချိုး၍
သံသေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ဝင်းထိန်တောက်ပနေသော ရတနာပစ္စည်းများကိုမြင်ရသည်။

သေတ္တာတစ်ဝက်ခန့်သာပါသော် လည်း တန်ဘိုးကနည်းမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်ုပ်က “ကဲ အားလုံးနားထောင်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ငါးပုံပုံ၊ တစ်ငါးစီစဉ်သူခေါင်းဆောင်ဖြစ်လို့ နှစ်ပုံယူမယ်၊ မင်းတို့(၃)ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ပုံစီဝေပေးမယ်၊ ကျေနပ်ကြသလား”

ထိုစဉ် မောင်ပြီးအသံဖြင့် “မကျေနပ်ဘူး ကျုပ်ပဲအားလုံးယူမယ်၊ အားလုံးလက်မြှောက်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ကြတော့၊ လှည့်ကြည့်ရင်တော့ ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့” ကျွန်ုပ်အားကျွန်းပင်တွင် ထောင်ထားသော ရိုင်ဖယ်သေနက်ဖြင့်ချိန်၍ အောင်ဘု “မောင်ပြီး၊ မင်းဘယ်နှယ့်လုပ်တာလဲ၊ ကိုယ့်ဆရာသမားကို မပြောကောင်းမဆိုကောင်းကွာ သေနတ်ကြီးကို အောက်ချပြီးဆရာ့ကို တောင်းပန်လိုက်”

မောင်ပြီး “အောင်ဘု မင်းကိုလည်းငါကမကျေနပ်တာကြာပြီ မင်းလည်းသေပေရော” သေနတ်ကြီးကိုမြှောက်၍ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်တော့ စိုးရိမ်းခြင်းမဖြစ်မိ၊ သေနတ်ကြီးကို မောင်းတင်ထားသော်လည်း လုံခြုံရေးသော့ကို ပိတ်ထားသည်။ မောင်ပြီးအနေဖြင့် လုံခြုံရေးသော့အားမဖွင့်တက်ဘဲ ချိန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကရဲရဲပင် ရှေ့တက်၍ ရင်ကော့ပြရင်း

“ကဲ မောင်ပြီး မင်းသတ္တိရှိရင် ပစ်လိုက်ပါကွာ၊ ငါကခေါင်းဆောင်ဘဲ၊ ထောင်အရာရှိဘဲ၊ ငါသေရင် မင်းတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြေးလို့ရတာ ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့နော် ကျုပ်က တကယ်ပစ်မှာ”

ထိုအချိန်တွင် လောက်စလုံးများ ခေါင်းမှန်၍ မောင်ပြီးယိုင်အသွား အောင်ဘုကပြေးဝင် သွားသည်။ မောင်ပြီးကလည်း သေနတ်မောင်းကိုဖြုတ်သည်။

သို့ သော် သော့ပိတ်ထား၍ မောင်းဆွဲမရ ပါ။ အောင်ဘုသေနတ်ကြီးအား ပုတ်ချပြီး၊
မောင်ပြီးအား ဝင်လုံးတော့သည်။ မောင်ပြီးမှာ အောက်က ပက်လက်၊ အောင်ဘု
ကရင်ဘတ်ပေါ်ခွ၍ စိတ်ရှိတိုင်းထိုးကြိတ်တော့သည်။

“အား အား - ကြောက်ပါပြီ ဆရာအောင်ဘုရဲ့”

“ကြောက်ပါပြီဗျ”

“အောင်ဘု တော်တော့”

ထိုအချိန်တွင် မောင်ပြီးအား လေးခွနှင့်ပစ်သော မုဆိုးအောင်သန်းက

“ဆရာ နေပါစေ၊ သူ့ဆရာက သူတပည့်ကို ဆုံးမတာ

လွှတ်ထားလိုက်ပါဆရာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ မောင်ပြီးရတနာတွေမြင်လို့ ကြောင်သွားတာပါ၊

အောင်ဘုရပ်တော့”

ကျွန်ုပ်အောင်ဘုအား ဆွဲထူ၍ မောင်ပြီးအားထိုင်ရတော့သည်။

“မောင်ပြီး မင်း အလွန်မှားတယ်ကွာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ဝေစုရရင်

တော်ရောပေါ့ ဘာကြောင့် လောဘကြီးရတာ လဲ၊ အခုတော့မင်း ဒုက္ခရောက်ပြီး

မင်းရဲ့စိတ်ဓါတ်ကို သိရတာ မို့ ရှေ့တန်းကို ငါပြောင်းရင်လည်း မင်းကိုတော့

ခေါ်မသွားရဲတော့ဘူးကွာ ကဲ ထ ထ စခန်းပြန်ကြမယ်”

မောင်ပြီး - “ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော်မှားပါပြီခင်ဗျား ဟီး ဟီး ဟီး”

မုဆိုးအောင်သန်း - “အခုမှ ငိုမနေနဲ့တော့ မောင်ပြီးရေ

တခြားအရာရှိဆိုရင် မင်းကိုဒီနေရာမှာ ပစ်သတ်ပြီး ဟိုကျင်းထဲမှာ မြှုပ်ထားလိုက်ပြီ၊

ရဲဘက်ပြေးမှု၊ လက်နတ်လုမှု၊ ပြန်ခုခံမှုနဲ့ မင်းတော့သေပြီ သားဘဲ၊

ငါ့ဆရာမို့သည်းခံနိုင်တာ၊ မင်းတော့ကွာ - ဟင်း ဟင်း”

“ကဲ ကဲ ပြန်ကြမယ်၊ တွင်းဝကို ကျောက်ပြားကြီးနဲ့ပြန်ပိတ်ပြီး

မြေဖုံးလိုက်ကြဦး”

မုဆိုးအောင်သန်း - “ဆရာမြွေကြီးကိုရော၊ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးထားတဲ့အကောင်ကြီး အားရပါးရ ချက်စားပစ်ရမယ်၊ ဆရာအတွက်တော့ စပါးကြီးသည်းခြေရမယ်လေ”

“အေး အဲဒါဆိုရင် သေနတ်ပြင်တဲ့လက်နက်သေတ္တာကြီးကို တစ်နေရာရာမှာ ဂှက်ထားခဲ့၊ ရတနာသေတ္တာကို မင်းကထမ်း၊ မြွေကြီးကိုတော့ အောင်ဘုနဲ့မောင်ပြီးကထမ်း၊ စခန်းပြန်ကြမယ်”

“ဟုတ် ဆရာ”

“မောင်ပြီးရေ ထွေလီကာလီတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါကနောက်ဆုံးက သေနတ်မောင်းတင်ပြီး လိုက်ခဲ့မှာ မင်းပုံစံပျက်ရင်တော့ ငါလည်းညှာမှာမဟုတ်ဘူး အေးစခန်းရောက်ရင်လည်း သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာလို့ပြော ငါ အရေးမယူဘူး ပြီးတဲ့ ကိစ္စပြီးပစေတော့ နားလည်လား သဘောပေါက်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်သဘောပေါက်နားလည်ပါပြီ”

ကျွန်တော်တို့ စခန်းသို့ ရှေ့နောက် တန်းစီးပြီးပြန်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စဉ်းစားလာမိသည်။ ခါးပိုက်နှိုက်ခြင်းတူသော်လည်း အောင်ဘု၏ စိတ်ဓါတ်ကိုလေးစားမိသည်။ ရတနာ များမြင်ရသဖြင့် အောင်ဘုနှင့်မောင်ပြီးပေါင်းမိပြီး ကျွန်တော်တို့အား လုပ်ကြံလျှင်ကျွန်တော်တို့ ခံရဘွယ်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်မုဆိုးအောင်သန်းအား အတွင်းစကားထည့်ထားသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးက အလိမ္မာသုံး၍ သတ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ခံရမည်သာဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ခါးအောင်ဘု၏ စိတ်ထားကောင်း မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အနိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်မှု အမြဲတမ်းကျူးလွန်တက်သူများထဲတွင် အောင်ဘုကဲ့သို့ စိတ်ကောင်းရှိသူ ဆရာသမားကို အသက်စွန့်ကာကွယ်သူက ရှားလှပါသည်။ ဂုဏ်ပြု သည့်အနေဖြင့် အောင်ဘုနှင့် မုဆိုးအောင်သန်းအား မောင်းပြီး၏ အစုရှယ်ယာကိုခွဲဝေပေးလိုက်ရန်

ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်မိတော့သတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

*